

204811

Utdrag av illegalt brev fra Bredtvedt.

6.1.48.

AHS. kommentar:

Frk.P. sikter til sitt besøk den 5.1. i min butikk etter turen til Ullevold.

Under ovennevnte besøk f. talte jeg henne at vi (hr.P. og jeg) skulle til professor Langfeldt og det medførte den håpsbølge som gjorde henne roligere den dagen.

Spisepirene fra spesialist dr. Heyman Krømer er innlevert Bredtvedt. Han erklærer at behandling kan foretas på Tannlegehøiskolen.

Min kjære Arvid.

Igår var det altså den 5te. Var Du overrasket? Hvis alt hadde vært anderledes hadde det vært morsomt, ikke sandt. Men slik som det ligger an er det alt annent enn morsomt. Det trekker så lenge ut A, kan da ikke noget skje snart? Løgen har ikke vært her idag. Har Du snakket med henne? Hun kommer vist hit imorgen og da får jeg snakke med henne. Jeg begynner faktisk å tro at jeg kommer ut ved egen hjelp før Du rekker å få utrettet noe. Nu har jeg sittet i 4 uker og fremdeles er intet gjort av de som evtl. kan gjøre noe. Du inser vel selv at det ikke er noen vits med Røde Kors..... Det beste hadde vært om Du snakket med ~~prof.Langfeldt~~ dr.R. men uten å være hissig eller si noe unødig ubehagelig. Derved gjør Du ikke mig noen tjeneste forstår Du. Men nu har dere vel snakket med prof.Langfeldt og han kan hvis han vil og så må Du snakke med presten. Håper Du har gjort det idag hvis han var frisk nokk. Han har ikke vært her idag heller. Jeg er roligere idag enn jeg har vært så lenge jeg har vært her og det er håpet som holder mig oppe. Jeg har ikke så vondt i øinene heller idag, fordi jeg ikke har grått så meget. Men den roen varer nokk ikke. Lenge av gangen kan jeg ikke la være å gråte. Og så har det vært sånt frygtelig spetakkel på gangen idag mellom en av fangene som er syk og voktersken. Gjennemtremende harde stemmer, den ene vest, den andre nordlandsk. - Jeg skjaltv over hele kroppen, puttet fingrene i ørene, men det hjalp ikke. Jeg er veldig redd den dagvakten vi har her og jeg merker at hun ikke kan fordra mig. Og så er det en til som jeg er livredd. Hun som passet på da Du besøkte mig. Da jeg kom tilbake igår sa jeg at de ikke ville ta imot mig på Ullevold. - Nei, det holdt hun jammen r i dem i. Jeg aner virkelig ikke hvad ondt jeg har gjort henne, men hun avskyr mig. Nei Arvid, jeg vil hjem til dere. Jeg vil ikke bli behandlet som et dyr av disse menneskene her. Jeg sa at jeg ikke ville til Ullevold, men tror du at noen tok hensyn til det. Nei jeg merker at jeg ikke har noen vilje. Nu vil de antagelig at denne tannlegen her skal begynne å rote med mig, men det vil jeg ikke. Han kan ikke det for han er ingen spesialist og desuten er det umulig i den lille vognen han har uten noget skikkelig utstyr. Ja d et inrømmet han også selv, men han mente at han kunne få lagt mig inn på Ullevold hvis han selv fikk skrevet eller snakket med dr.Lossius (tror han heter så) som er overlege på avdl.kjevekirurgi. Men tror Du jeg ville bli bedre med nervene på U? Jeg var da frøgtelig nervøs før jeg fikk vite dette med tennene Huff d et er så vanskelig alt sammen... Jeg føler at hvis jeg skal bli her helt til juli vil jeg være helt ferdig.

Jeg er vel kommet mere på avstand og dere trenger mig ikke mere. Barna har vel alt avfunnet sig i det. Barn er troløse vet Du. Jeg plager mig så med disse tankene også

Hr. prof. Langfeldts samtale med dr.R. var den 6.1., og lovet jo da dr.R. at frk.P. skulle overføres til klinik straks.

Jeg har ikke vært hos Dr.R., det er feilslutning av frk.P., det må stamme fra annet hold. Jeg ringte riktignok frk.R. den 8.1. men der var ikke snakk om noe slikt, og R.s besøk hos P. var jo 7.1.

Tannoperasjonen må utføres av spesialist

Denne sjofle behandling er altså frk.P. utsatt for samtidig som dr.R. og Bredtvedt har samtykket i å overføre henne til sykehus for hennes nerver. Man er altså opmerksom på at hun er syk, men har sin fryd av å pine og sjikanere henne.

Frk.P. sikter til en fl. opium som jeg var nødt til å helde ut under en av hendes depressions-tilstande for å hindre henne å gjøre slutt på sig selv.

Om jeg hadde vært i Amerika hadde jeg ikke vært lengre borte, Du skjønner hvad jeg mener at avstanden blir stor når kontakten er så liten. Ikke nogen kontakt i det hele taget uten de 20 minutter hver md. Jeg har hatt to redselsfulle dage Arvid, 2 ganger har jeg hatt hysterisk krampegråt. Igår var frk.R. her. Det tok skrekkelig på mig. Vet Du hva hun sa? Ja at jeg hadde bestemt mig for å komme ut helt fra begyndelsen av og derfor "holdt jeg på slik". Hun fortalte at hun hadde hørt noen si at jeg følte mig personlig forfulgt. Jeg skjønnte du hadde vært hos henne. Det har gjort det enda vanskeligere for mig. Du har ikke hjulpet mig der Arvid. Det blir utholdelig for mig nu. Redselsfullt er det allerede Arvid. Alle voktersker holder med legen vet Du og nu er det ihvertfall sant at jeg føler mig forfulgt - av dr.R. Hun mente jeg måtte ha en meget viktig personlig grunn for å komme ut og hun mener at det var for å komme ut og gifte mig med Dig. Hvad gir Du mig for den, Arvid? Det antok hun, hvilket jeg selvfølgelig motsa og sa at det aldri hadde vært tale om noget slikt. Inrømme at jeg er nervøs gjør hun ikke. Så sier hun at hun har fått skrivelse fra legen på Ullevold at det kan ordnes her, tennene mine altså hos en alm. tannlege i en svært mangelfull tannlevogvogn. Hun synes jeg var dum som ikke ville la ham påbegynde det. Hvad skal en si til slikt? Jeg fikk hysterisk krampegråt etterpå og gråt i hele natt og fortsatte idag. Ved middagstider falt jeg litt til ro men så kom den ene sykesøsteren op, ikke hun som du traff men hun som sa: Ja det er ikke noe rart at hun gråter, hun har dårlig samvittighet "Hun snakket om å skape sig og sa at både hun og dr.R. hadde nok mere kjennskap til denslags tull en professor Langfeldt og desuten sa hun at i den attesten frarådet prof. Langf. ikke fengslingen. - Jeg burde tenke på de som hadde fått 20 år og skulle være glad at ikke jeg hadde fått det, for alt det hun visste så kunde jeg likegodt ha fortjent det som de for flere av dem var så unge, men jeg var gammel nokk til å vite hvad jeg gjorde. Hvad gir Du mig for den. Det regnet med sjofelheter og desværre behersket jeg mig ikke men skjøt et par skudd igjen som traff. - Mest overlegent er det jo ikke å svare denslags mennesker. Men hun fikk mig så ut av balanse at jeg fløy mot veggene her etterpå. Da hadde jeg bare den ene tanken i hodet; Selvmord. Men hvordan? Henge mig på cellen kunne jeg ikke, det er mig for uestetisk; skjære over pulsåren faller heller ikke i min smak, særlig ikke når man må klippe med en dårlig saks. - Nei dette er for makaber spøk, men tanken beskjæftiger sig ofte med det. Jeg gjør nokk kanskje ikke noe slikt, men jeg ønsker mig ofte den store opiumsflasken vi helte ut ifjor. Det ville passe mig bedre.. Jeg er ofte redd for forstanden min, Arvid. Når jeg har slike anfall av krampegråt som igår og idag, aner jeg ingenting etterpå. Jeg stivner til og er helt rar etterpå. Det er akkurat som kortslutning oppe i hjernen. Jeg er så livende redd for å bli sittende her for lenge. Jeg er redd for at de skal klare å få ødelagt mig helt. Jeg er jo adskillig mere nervøs nu enn da jeg kom hit. Det sa jeg også til søsteren idag ogs og at jeg nødig vilde fra Bredtvedt til et asyl.

min barnefordelingssak)

Frk.R. var lege for min
 orhv. hustru (3 konsulta-
 joner, 1942) og har hun
 aldri sett barna. Hvad
 denne opptreden skulle
 si til kan ikke jeg
 forstå.

Ja, det var jeg moden for da jeg kom allerede det, -
 svarte hun. Men inn måtte jeg. Hvem lider under at jeg
 får avbrutt soningen til jeg er frisk nok til det? Jeg
 skjønner ikke den ondskapen. Og med Dig går det sent for
 fremover, hvorfor gaper Du over maks å meget. Få din
 advokat -han som fører saken din, (eller Dutte) men jeg
 tror din er kjekkere, for han er fra Oslo... Det skulle
 kunne gå på et par dager hvis det blev gjort riktig.
 Jeg må ut, dette tar så på kreftene at du aner det ikke
 Min tilstand ellers er til å fortvile over. Zum Tode
 betrübt. Jeg føler mig istykkerslått invendig. Jeg føle
 mig så fjernet fra barna. Frk.R. igår da hun var her
 tok billedet av barna og sa "Jeg har sett dem før jeg,
 skjønner Du. De ligner hverandre svært." Jeg stivnet
 til. - Kan det kanskje spille en rolle at hun var Boyas
 lege og kanskje tror at jeg har lagt mig i veien. For
 alt vi vet kan hun bruke henne ennu. Jeg bare skjønner
 ikke hvorfor dr.R. ikke kan innrømme at jeg er over
 nervøs. Hun har enda til dags dato ikke undersøkt mig.
 Nu skriver jeg mig helt vekk. Jeg får visst slutte med
 dette arket. Kanskje Du aldri kommer til å lese det.
 Men når jeg har skrevet til Dig føler jeg mig meget
 lettere etterpå. Det er velsignet å ha en å klage si
 nød til og papiret er så vidunderlig tålmodig. Trods
 øinene mine brenner og hodet mitt verker er jeg rolige-
 re tilsinds nu. Men det varer nok ikke lenge. Jeg er
 aldri rolig lenge av gangen, for noen mennesker her
 bringer mig fullstendig ut av fattning. Hun som passet
 på da du besøkte mig likte jeg aller best til å begynde
 med, men nu skjelver jeg bare jeg ser henne. Hun kastet
 masken den dagen jeg skulle til Ullevold. Jeg vet ikke
 hva jeg har gjort henne. Mig bekjent intet. Er Du lei
 dette nu? Jeg er temmelig kjedelig, jeg kan være enig i
 det, men får du vel neppe lese dette noen gang, så det
 er ikke så noe.

14.1.48.

I denne tiden meddelte
 jeg tvedt hr. prof.L. at
 pasienten var fallt til
 og ikke ville over-
 flyttes til Psyk.Klinik.

Jeg er bunn ulykkelig idag Arvid. Jeg har netop fått
 beskjed at jeg ikke skal overflyttes før etter 20.1.
 Hvilken dato vet jeg ikke. Men det kan kanskje bli ut-
 satt ennu en gang for alt det jeg vet nu. Ingenting er
 sikkert mer. Idag har jeg hatt det frygtelig vondt igjen
 Jeg føler mig så fullstendig hjelpeløs og helt prisgitt
 fremmede mennesker. Og ingen av dem vil mig noget godt.
 Det nekter jeg å tro etter at jeg har vært her nå i 5
 uker. Hvordan jeg har det er allesammen helt likegyldig
 Jeg syns det er redselsfullt å bli flyttet til asyl men
 alt er bedre enn å bli her og prof.Langfeldt vil nok
 bare mitt beste. Men denne ventingen er redselsfull,
 først en uke og så litt til. Skjønner Du hvor redsels-
 fullt det er bare å ha 4 murvegger, en stengt dør og
 vindu med gitter for - når man er slik tilmote som jeg
 er nu. Og intet beroligende. Jeg har vært her 5 uker
 nu, det kunne ha vært 5 mdr. når jeg tenker tilbake og
 jeg kan ikke se frem. Jeg er så redd Arvid. Jeg er så
 redd for at et eller annet redselsfullt skal skje. ..
 Jeg håper og håper at alt skal ordne sig. At jeg skal
 komme til Langfeldt og at det skal gå igjennom i
 Fængselsstyret så hurtig som mulig og at jeg da øie-
 blikkelig kan avbryte soningen. - Jeg er jo fullt til-
 regnlig på alle måter, det er bare disse angstfornemmel-
 ser og denne skrekkelige deppressionen som holder på å
 ta livet av mig. Jeg har vært litt rolig noen dage, men
 idag er jeg like opskaket og urolig igjen. Det har

Dette blev oplyst til patienten ved direktør Parm i mitt tilstedeværelse den 10.1.

vært det håpet jeg har hatt at jeg først i denne uken skulle flyttes over og jeg ventet hele mandag sendt og igår. Jeg sto likesom på sprang og så får jeg den beskjedden idag. Jeg kan ikke hjelpe for at jeg faller sammen slik. Jeg føler meg prisgitt tilfældighetene og kan ikke få trøst og styrke og da gråter jeg hele tiden, og kjører meg helt ut. Jeg har det skrekkelig vondt når jeg har det slik og da lengter jeg slik at det føles som en fysisk og psykisk smerte.

20.1.48.

Jeg håper at det virkelig blir noget av flytningen til Psyk. Al. fredag. Jeg tror ikke noget før jeg ser det. Men blir det heller ikke nå noget av blir det en kolossal skuffelse. Håpet er det eneste som holder meg oppe nu. Og sikker kommer jeg ikke til å føle meg det heller. Man sender meg kanskje tilbake igjen hit det har man gjort med de andre så hvorfor skulle jeg være en unntagelse? Og hvis Du reiser vekk mens jeg er der har jeg ingen til å hjelpe meg. Å kjempe for noe selv er helt utelukket for meg nu. Jeg er blitt fullstendig apatisk og likeglad med alt. Mange ganger føler jeg bare livslede. Jeg vet ikke om jeg har noe å leve for. Jeg er redd den tilstanden nu, mere enn all den gråtingen for jeg er fullstendig bortreist lange tider ad gangen. Jeg sover uten sovetabletter nu, men aldri mere enn 2-3 timer om natten. Og spise gjør jeg mere nu. Jeg tvinger meg til det selv om det er både uapetittlig og udelikat. Maten er virkelig aldeles redselsfull, så det er godt gjort av meg å spise den når jeg ikke har lyst på den. Middagsmaten er ikke til å beskrive. Den hopper jeg helst over og spiser havregrøt og brød og drikker 1/2 l melk om dagen. Jeg har frygtelig vondt i fordøielsen idag etter havregrøten, jeg spiste den kanskje for fort. Helst ville jeg jo ikke spise den men jeg vet jo jeg er nødt til det og jeg vil gjerne bli frisk, og så ser jeg dårlig ut. Jeg er blitt frygtelig tynn i fjellet og det er ikke pent.

21.1.48.

Idag blev jeg storlig overrasket da jeg pludselig fikk beskjed om å klæ på meg, jeg skulle til undersøkelse på psykiatrisk klinikk kl. 1/2 l. Jeg var der til undersøkelse for å se om det var nødvendig med innleggelse for de hadde inrykk fra hele landet og mange presserende tilfelle så hver plass var kostbar. Jeg var skrekkelig redd for at legen skulle mene at mitt tilfelle ikke krevet innleggelse, men etter en grundig undersøkelse på 1 time fant han ut at jeg kunne legges inn fredag.... Hele den første uken deroppe får jeg ikke noe besøk. Det er frygtelig. Men ingen får det, det er ikke spesielt for meg. Nu må Du søke og si at jeg ikke kan tåle opphold Br. til jeg blir frisk, så jeg får avbrutt det intil videre. Og så må det ikke ta for lang tid, jeg må jo til tannlegen. Tennene mine kan ikke vente og vente og vente. Jeg er redd de tenker svært lite på dem. Hun gjorde meg en tjeneste ved å sette meg inn, frk. Rasmussen, ja det sa hun jo den gangen. Alt dette kunne hun ha spart meg for, jeg er jo meget, meget mere nervøs enn jeg nogensinde før i mitt liv har vært. -Ingen skal få innbilt meg at hun vil meg noget godt. Ingen her vil meg noget godt.-

Patienten har diet grunnet mavesår.

frk.R.s uttalelse under frk.Ps. fengsling 10.12.

Arvid lov mig å fortelle mig alt når du kommer og besøker mig første gang. Fortell mig ærlig uten omsvøp hvordan sjansen er for mig for å få avbrutt soningen nu. Tror Du selv på det??? Ikke prøv å holde motet mitt oppe ved å påpynte sannheten. Hva sa egentlig profess. Langfeldt? Han sa jeg ikke idag. De må jo kunne gjøre noe Arvid. Man må da ikke være uhelbredelig sinnsyk for å få avbrutt soningen når der bare er 6 mdr. igjen. Det er til å bli gal av slik som det er nu er. Jeg syns ikke at mitt tilfelle skulle kreve innleggelse heller, jeg tror bare det vil hjelpe mig å komme hjem til dere som jeg er glad i. Det er det eneste jeg tenker på, dag og natt. Tror Du jeg kan komme hjem snart? Gid jeg visste noe, eller torde håpe. Jeg vil være ganske andelede når jeg kommer hjem igjen. Meget snildere mot dere alle tre. Der for må de gjøre mig frisk før jeg kommer hjem igjen.

Din

Ruth.